

ת"פ 74200/07/19 - מדינת ישראל נגד אדוארד שקארה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 74200-07-19 מדינת ישראל נ' שקארה

בפני
בעניין: כבוד השופט דניאל פיש
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אדוארד שקארה

הנאשם

גזר דין

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון חלקי שלא כלל הסדר אודות העונש בביצוע עבירה של הצתה לפי סעיף 448(א) רישא + 29 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום הנאשם יחד עם אחר שרפו אופנוע השייך למתלונן על ידי הצתתו באמצעות בנזין כאשר עמד ברחוב בשעת לילה מאוחרת. לאופנוע נגרם נזק בשווי עשרות אלפי שקלים, והוא הוכרז כאובדן גמור.

הנאשם בחר שלא לנהל את משפטו ותחת זאת הודה תוך זמן קצר.

הראיות שהוגשו לעניין העונש:

המדינה הגישה את הרישום הפלילי התעבורתי של הנאשם. לנאשם אין עבר פלילי אחר.

מצד הנאשם הוגשה תעודה מאת הכנסייה היוונית הקתולית בחיפה - שתיאר שבין השנים 2010-2017 השתתף הנאשם בפעילויות בטיפול ושיקום אסירים משוחררים וסיוע למשפחות נזקקות ופעילות בבני נוער בסיכון כמתנדב.

טיעוני הצדדים:

המדינה תיארה שהנאשם היה עצור בין 16.7.19 ל-26.8.19, אז שוחרר למעצר בית מלא. צוין שנוסח כתב האישום כמעט ולא שונה. נטען שהיה מדובר באירוע מתוכנן היטב שכלל סיכום מוקדם עם האחר, שאת זהותו סירב הנאשם למסור, היערכות שכללה הצטיידות בכפפות ודלק, איסוף האחר, והגעה למקום ביצוע העבירה, הימלטות משותפת

ברכב. נטען שחלקו של הנאשם גם אם לא היה בלעדי היה משמעותי, כאשר הוא זה שהצטייד בדלק, ודאג לכפפות, ואסף את האחר והוביל אותו למקום ההצתה, ומילט אותו ממנו (האחר הצית בפועל).

לגבי הנזק הצפוי, חזרה ב"כ המדינה על ההלכה הידועה כי עבירות הצתה מהוות סיכון מיוחד ומוגבר לסביבה, וכי אין לדעת מראש את הנזק שיתרחש בפועל - דהיינו כי קיים פוטנציאל נזק גדול במיוחד.

צוין עוד שהאופנוע נשרף לחלוטין. צוין גם נזק נפשי בכך שנפגעה שלוות חייו ותחושת הביטחון האישי של המתלונן והציבור.

המדינה טענה למתחם עונש הולם שנע בין שנתיים עד ארבע שנות מאסר בפועל, והגישה פסיקה בתמיכה לעמדתה. נטען שיש לקבוע עונש בחלק התחתון של המתחם במקרה זה.

המדינה טענה שאין המקרה מתאים לחריגה מהמתחם בשל טעמי שיקום. נטען שלא בכל מקרה שמדובר באדם שעובר טיפול ישנה הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם. נטען שבמקרה זה ניתן תסקיר חיובי במהותו ומדובר באדם צעיר ללא עבר פלילי אך יחד עם האלמנטים החיוביים, צוינו קווי אישיות בעייתיים ונטייה להשלכת האחריות ולעמדה הקורבנית.

המדינה הפנתה גם לקושי בויסות דחפים.

נטען שיש לקחת בחשבון האלמנטים החיוביים במסגרת העונש שייפסק בתוך המתחם, כמו כן ביקשה המדינה לפסול את רישונו של הנאשם בהתאם לסעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש).

המדינה הפנתה לפסיקה הבאה: ע"פ 907/14 **דניאל רחמים נגד מדינת ישראל** (18.11.2014), שם דובר בבגיר צעיר שביצע עבירת הצתה ובנוסף עבירת קשירת קשר. נקבע מתחם שבין שנתיים עד ארבע שנות מאסר בפועל והוטלו 30 חודשי מאסר.

בית המשפט העליון לא התערב בתוצאה וצוין עוד שהיותו בגיר צעיר אינו מהווה שיקול בלעדי בשקלול העונש.

יצוין כי באותו מקרה היה מדובר באדם בעל עבר פלילי מכביד.

ע"פ 1846/13 **ג'מאל עמאש נגד מדינת ישראל** (1.12.2013). באותו מקרה היה מדובר בנאשמים צעירים שביצעו עבירת הצתה, כאשר הציתו רכב השייך למתלונן. נקבע מתחם של שנתיים עד ארבע שנות מאסר בפועל והוטלו על הנאשמים עונשים של 27 ו-38 חודשי מאסר. שם היה מדובר בנאשם ללא עבר פלילי, עם נסיבות מקילות יותר בעניינו, כאשר הוא הצית את עצמו בעת שהצית את הרכב.

באותו מקרה לא עלתה שאלה של חריגה ממתחם העונש מפאת שיקולי שיקום.

כמו כן יצוין שאחד הנאשמים הורשע בעבירות נוספות.

בת"פ 22859-06-18 **מדינת ישראל נגד ואפיק מורסי** (24.10.2018), הורשע הנאשם בעבירת הצתה, כאשר הוא הצית רכב של שכנו. הוטלו עליו 20 חודשי מאסר בפועל. יצוין שבאותו מקרה שירות המבחן לא המליץ על שיקום.

הסנגור טען שהמתחם שהציעה המדינה נקבע באופן אוטומטי ללא התחשבות בנסיבות, בעבר הפלילי, ובהמלצות. נטען שאין מקום להשוות את עניינו של הנאשם כאן עם הפסיקה שהובאה לאור ההבדלים בין המקרים, ובעיקר ביחס להערכת שירות המבחן שבמקרה דנן נתן המלצה טיפולית.

הסנגור הדגיש כי התקיימה סולחה וכי משולם פיצוי משמעותי בסך 55,000 ₪ וכי הפיצוי משולם בפועל. צוין עוד שבמסגרת הסולחה צוין המתלונן שאין הוא מבקש למצות את הדין עם הנאשם, ובעיקר צוינה ההמלצה החיובית של שירות המבחן. הסנגור טען למתחם שבין מספר חודשי מאסר בפועל לבין עונש חמור יותר שלא צוין. מעבר לכך טען הסנגור שבמקרה זה יש לסטות ממתחם הענישה ההולם, בין היתר בהתבסס על התסקיר, גילו הצעיר של הנאשם והיעדר עבר פלילי לחובתו. ביחס לפסילת הרישיון, ביקש הסנגור שבית המשפט יטיל פסילה על תנאי בלבד.

הסנגור אזכר את הפסיקה הבאה: ע"פ 626/15 **מדינת ישראל נגד קאסם אשקר** (18.5.2015), שם לא התערב בית המשפט בעונש של שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות שהוטלו על נאשמים בגין הצתת בית עסק.

בערעור צוין שהקו בפסיקה נוטה לכיוון של ענישה בעבירות הצתה ונקבע כי יש להחמיר עם חלק מהנאשמים ועונשם הועמד על שנת מאסר בפועל, ותשעה חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 4311/12 **סורי נגד מדינת ישראל** (8.11.2012), בגין הצתת רכב נגזר על נאשם 9 חודשי מאסר בפועל. ניתן דגש לשיקולים טיפוליים והמלצה חיובית מאת שירות המבחן. בערעור הוטלו 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

בע"פ 9427/11 **מדינת ישראל נגד בן אנידג'ר** (16.2.2012), בגין עבירת הצתה שבוצעה על ידי שניים שגרמה לשריפת משאית, הוטל על הנאשמים שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות כאשר בית המשפט התייחס לגילם הצעיר, היעדר עבר פלילי, הבעת חרטה, ותסקיר חיובי. הערעור נדחה. יחד עם זאת שהוטל על אחד המשיבים צו מבחן לתקופה של שנה.

דין

שירות המבחן הגיש תסקיר ביום 3.2.20, שם תואר הרקע האישי של הנאשם, שהוא כבן 19, רווק, שמתגורר עם הוריו, סיים 12 שנות לימוד ועבד למחייתו תוך כדי לימודים. משפחתו נורמטיבית. אין לחובתו עבר פלילי, והוא הביע חרטה ביחס למעשיו. למרות שגילה עמדה קורבנית ומצמצמת, קבע שירות המבחן כי כיום הוא מבין ששגה ולמד לקח מכשלונו.

צוין שהנאשם נמצא בפיקוח של שירות המבחן במסגרת תיק המעצר והשתתף בקבוצה טיפולית לעצורי בית. הוערך סיכון לחזרה על עבירות, סיכון נמוך להישנות התנהגות דומה בעתיד. בסופו של דבר המליץ שירות המבחן לשקול אפשרות שלא למצות את הדין ולהעדיף את הפן השיקומי ולהטיל צו מבחן לתקופה של 18 חודשים ומאסר מותנה. הוערך שמאסר בפועל עלול לחשוף את הנאשם בגילו הצעיר לנורמות התנהגות וחשיבה עבריינית לאור אישיותו, ולפי כך הומלץ שבמידה ויוטל עונש מאסר בפועל תישקל אפשרות לבצעו בעבודות שירות.

הערכים החברתיים שנפגעו היו שמירה על ביטחון הציבור ושלומו, וכמו כן שמירה על הרכוש. אין להכחיש כי נערך תכנון מוקדם כפי שתואר במהלכי כתב האישום ואין להכחיש גם שתפקידו של הנאשם היה משמעותי, אם כי לא בלעדי.

מקרה זה כמו מקרים רבים של הצתה מצדיק קביעת מתחם ענישה הולם שבין שנתיים עד ארבע שנות מאסר בפועל.

יחד עם זאת, במקרה זה קיימת הצדקה לסטות ממתחם הענישה ההולם ולהעדיף שיקולי שיקום. בראש ובראשונה אציין שממצאי התסקיר והמלצתו מקובלים עליי - מדובר בנאשם צעיר שקיבל אחריות על מעשיו, שנכנס בגדר בגיר צעיר לאור מאפייני אישיותו, שנעדר עבר פלילי ונמצא ללא קווי התנהגות עברייניים. נראה בנוסף לאור קווי אישיותו שפורטו בתסקיר שאכן קיים סיכון במידה וייחשף לעבריינים לתקופה משמעותית במסגרת כליאה, לעומת זאת עלה שיפיק תועלת מהמשך הליך שיקומי בעניינו. כך שמתקיימות הדרישות הקבועות בסעיף 40 ד לחוק העונשין.

אשר על כן אני מטיל עונשים כדלקמן:

6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בהתאם להמלצת הממונה על עבודות השירות.

תקופת מבחן של 18 חודשים בהתאם לתוכנית שתוגש על ידי שירות המבחן.

מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים משך 3 שנים, אשר יופעל במידה והנאשם יבצע עבירת אלימות מסוג פשע, או עבירת הצתה.

מכיוון שהצדדים ביקשו שלא יוטל פיצוי או קנס כספי, אין קביעה בנושא זה.

ביחס לשלילת הרישיון, הנאשם ביקש בדבריו שלא יישלל רישיונו, כיוון שהוא תלוי בו לצורך מחייתו ופירט שעובד בעבודות שליחויות.

אשר על כן אסתפק בפסילה על תנאי לתקופה של 12 חודשים לתקופה של 3 שנים. כאשר התנאים להפעלת התנאי יהיו זהים לאלה שפורטו לעיל תוך כדי שימוש ברכב.

ניתן היום, י"ב סיוון תש"פ, 04 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

עמוד 4

